

Sygn. akt II K 830/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2023 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świąt

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 24 listopada 2021 roku, 21 grudnia 2021 roku, 2 lutego 2022 roku, 27 września 2022 roku, 4 listopada 2022 roku oraz 13 kwietnia 2023 roku

sprawy P. L.

syna L. i J. z domu R.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 października 2019 roku w N. działając w celu udaremnienia wykonania Wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 listopada 2019 roku wydanego w sprawie o sygn.. akt (...) dokonał zbycia w drodze darowizny na rzecz swojej siostry D. S., zagrożonego zajęciem majątku nieruchomości tj. działki o nr (...) położonej przy ul. (...) w N., a której Sąd Rejonowy w Nowym Sączu VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę NSI (...) udaremniając tym samym możliwość zaspokojenia swojego wierzyciela – (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 300 § 2 k.k.

I. w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznaje P. L. za winnego tego, że w dniu 14 października 2019 roku w N. działając w celu udaremnienia wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie o sygn. akt (...) dokonał zbycia w drodze darowizny na rzecz swojej siostry D. S., zagrożonego zajęciem majątku w postaci działki o nr (...) położonej przy ul. (...) w N., wobec której Sąd Rejonowy w Nowym Sączu VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę NSI (...) udaremniając przez to możliwość zaspokojenia swojego wierzyciela – (...) S.A. tj. czynu stanowiącego występki z art. 300 § 2 k.k. i za ten występki wymierza oskarżonemu P. L. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie I wyroku na 2 (dwu) letni okres próby;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. L. 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1,2 i 8 k.k. zobowiązuje oskarżonego P. L. do:

a) informowania Sądu o przebiegu okresu próby poprzez przedkładanie pisemnym sprawozdań, co kwartał poczynając od miesiąca następującego po uprawomocnieniu się wyroku

b) pisemnego przeproszenia (...) S.A. w terminie miesiąca od uprawomocnienia się wyroku

c) wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 listopada 2019 roku w sprawie (...) w terminie 6 (sześciu) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego P. L. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. kwotę 2040 (dwóch tysięcy czterdziestu) złotych tytułem wydatków poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego w toku procesu

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego P. L. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 570 (pięciuset siedemdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę (...),16 (siedmiu tysięcy dziewięciuset siedemdziesięciu ośmiu, 16/100) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 830/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

1.1.1.	P. L.	w dniu 14 października 2019 roku w N. działając w celu udaremnienia wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie o sygn. akt (...) dokonał zbycia w drodze darowizny ma rzecz swojej siostry D. S., zagrożonego zajęciem majątku w postaci działki o nr (...) położonej przy ulicy (...) w N., wobec której Sąd Rejonowy w Nowym Sączu VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę (...) udaremniając przez to możliwość zaspokojenia swojego wierzyciela (...) S.A	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
P. L. na mocy umowy darowizny z dnia 1 czerwca 2015 roku stał się właścicielem nieruchomości w postaci działki ewidencyjnej nr (...) o powierzchni 0,0531 ha zabudowanej budynkiem przy ulicy (...) w N.. Darczyńca w przypadku tej umowy była matka oskarżonego J. L..	Umowa darowizny k. 29-31 Zeznania świadek J. L. k. 62-63, k. 406-409 Wyjaśnienia P. L. k. 326-328, k. 385- 387		
W tym czasie P. L. mieszkał na stałe na terenie W.. Niedługo później P. L. rozpoczął projekt w postaci stworzenia gry komputerowej o nazwie D.'s hunt, której scenariusz miał się opierać	Zeznania świadek J. L. k. 62-63, k. 406-409 Dokumentacja finansowa spółki k. 238-266, k. 332-352, k. 536-551, k. 563-571		

<p>o powieść wydaną przez oskarżonego. W tym celu oskarżony stworzył spółkę (...). Początkowo spółka ta była spółką z ograniczoną odpowiedzialnością. P. L. w tym czasie był również jedynym wspólnikiem tej spółki, a równocześnie prezesem zarządu.</p>	<p>Wyjaśnienia P. L. k. 326-328, k. 385- 387</p>		
<p>Z uwagi na fakt, iż L. G., a tak naprawdę P. L. nie dysponował kapitałem pozwalającym na przeprowadzenie procesu tworzenia, edycji oraz wydania tej gry na różnego rodzaju platformy, oskarżony szukał inwestorów, którzy pozwolą przeprowadzić mu ten proces.</p>	<p>Dokumentacja pertraktacji handlowych między P. L., a spółką (...) k.39-46, k. 53-61</p> <p>Potwierdzenia transakcji bankowych k. 47-52</p> <p>Zeznania świadka P. F. (1) k. 67-68, k. 388-389</p> <p>Zawiadomienie (...) blue wraz z załącznikami lk. 307-312</p> <p>Zeznania M. P. k. 318-319, k. 387-388</p> <p>Wyjaśnienia P. L. k. 326-328, k. 385- 387</p> <p>Zeznania P. F. (2) k. 389-390</p>		
<p>Jedną z taką osób był M. P.. Strony na przełomie 2016 roku i 2017 roku prowadziły szczegółowe pertraktacje dotyczące nabycia części udziałów w spółce (...). W celu przeprowadzenia tej transakcji M. P. i P. F. (2) stworzyli podmiot prawa handlowego pod firmą (...) SA. Kolejno po pertrakcjach z P. L. zawarto umowę przedwstępną w formie ustnej. Na</p>	<p>Dokumentacja pertraktacji handlowych między P. L., a spółką (...) k.39-46, k. 53-61</p> <p>Potwierdzenia transakcji bankowych k. 47-52</p> <p>Zeznania M. P. k. 318-319, k. 387-388</p> <p>Zeznania P. F. (2) k. 389-390</p>		

<p>podstawie tej umowy przedwstępnej spółka (...) wypłaciła P. L. w czterech transzach kwotę 440000 złotych tytułem świadczenia należnego za zakup udziałów w spółce.</p>			
<p>Niemniej jednak finalnie strony nie doszły do porozumienia w zakresie zakupu udziału w spółce (...) z uwagi na różnice w ilości udziałów, które spółka (...) miałyby nabyć za umówioną kwotę dofinansowania. W tym czasie P. L. dwukrotnie w ostatniej chwili zrezygnował z zawarcia umowy przyrzeczonej u umówionego przez spółkę (...) notariusza.</p>	<p>Dokumentacja pertraktacji handlowych między P. L., a spółką (...) k.39-46, k. 53-61</p> <p>Zeznania świadka P. F. (1) k. 67-68, k. 388-389</p> <p>Zeznania M. P. k. 318-319, k. 387-388</p> <p>Częściowo wyjaśnienia P. L. k. 326-328, k. 385- 387</p> <p>Zeznania P. F. (2) k. 389-390</p>		
<p>W związku z takim rozbieżnościami w pertraktacjach handlowych oraz postawą oskarżonego spółka (...) zrezygnowała z nabycia udziałów. Zarazem M. P. zwrócił się do P. L. o zwrot wpłaconych wcześniej na poczet nabycia udziałów sumy pieniężnej. P. L. zapewniał swojego wierzyciele, że zwróci mu pieniądze. W tym celu zaślaniał się potencjalnymi nowymi inwestorami, a później planowanym wydaniem gry, która pozwoli mu uregulować owe wierzytelności.</p>	<p>Zeznania świadka P. F. (1) k. 67-68, k. 388-389</p> <p>Zeznania M. P. k. 318-319, k. 387-388</p> <p>Zeznania P. F. (2) k. 389-390</p>		
<p>Niemniej jednak po dłuższym okresie zwłoki ze</p>	<p>Wezwanie do zapłaty k. 10</p>		

<p>strony P. L. pełnomocnik spółki 2 sierpnia 2017 roku wezwał oskarżonego do zapłaty kwoty 440000 złotych. Wówczas to P. L. dalej zwodził swoich wierzycieli podając, iż niedługo wyda grę, przez co stanie się on wypłacalny. Po kolejnym okresie zwłoki P. L. w wywiązaniu się z tego zobowiązania oskarżyciel posiłkowy 25 czerwca 2018 wystąpił z pozwem o zapłatę do Sądu Okręgowego w Warszawie.</p>	<p>Zeznania świadka P. F. (1) k. 67-68, k. 388-389</p> <p>Dokumentacja sprawy I C 920/18 k. 76-104</p> <p>Zeznania M. P. k. 318-319, k. 387-388</p>		
<p>W toku tego postępowania P. L. dalej zapewniał o planowanym zwrocie pieniędzy, wnosząc zarazem formalnie o oddalenie powództwa kwestionując wymagalność tego roszczenia, a także swoją legitymację bierną – gdyż uważał, iż podmiotem pozwanym winna być spółka. Jednocześnie P. L. brał aktywny udział w tym procesie. Mianowicie pisał on pisma procesowe, ustanowił w sprawie pełnomocnika, który jako świadków wskazał żonę i ojca oskarżonego. Ojciec oskarżonego wziął udział w rozprawie, która miała miejsce 4 listopada 2019 roku. Na tym terminie doszło do zamknięcia rozprawy, a publikacje wyroku odroczone na 20 listopada 2019 roku.</p>	<p>Dokumentacja sprawy I C 920/18 k. 76-104</p>		

<p>Jednocześnie w tym czasie Spółka (...) pozostawała w bardzo złej sytuacji finansowej. Wartość rynkowa tej spółki obliczona metodą szwajcarską w tym czasie wynosiła o złotych. W tym czasie rzeczona spółka była już spółką akcyjną, gdyż w międzyczasie P. L. przekształcił tę spółkę wraz z nowymi inwestorami. Zarazem w okresie tym P. L. był skłócony z nowymi inwestorami, którzy posiadali już wówczas względem niego wymagalną wierzytelność w wysokości kilkuset tysięcy złotych. Dodatkowo proces produkcji gry komputerowej D.'s H. doznał znacznych opóźnień. W tym czasie wyszła jedynie gra na platformę PC, która okazała się być niewypałem.</p>	<p>Dokumentacja sprawy I C 920/18 k. 76-104</p> <p>Informacja Skarbowe k. 129-232</p> <p>Dokumentacja finansowa spółki k. 238-266, k. 332-352, k. 536-551, k. 563-571</p> <p>Zawiadomienie (...) blue wraz z załącznikami lk. 307-312</p> <p>Zeznania M. P. k. 318-319, k. 387-388</p> <p>C. wyjaśnienia P. L. k. 326-328, k. 385- 387</p> <p>Opinia B. M. k. 595-663</p>		
<p>Nadzieją oskarżonego było wydanie gry na konsole, która miała pozwolić zmonetyzować ów projekt. Niemniej jednak P. L. będąc skłócony z nowymi wspólnikami nie był w stanie odpowiednio dokapitalizować tego przedsięwzięcia. W tym celu poszukiwał on nabywców udziału dotychczasowych wspólników. P. L. prowadził w tym zakresie rozmowy z</p>	<p>Dokumentacja finansowa spółki k. 238-266, k. 332-352, k. 536-551, k. 563-571</p> <p>Zawiadomienie (...) blue wraz z załącznikami lk. 307-312</p> <p>Zeznania M. P. k. 318-319, k. 387-388</p> <p>Częściowo wyjaśnienia P. L. k. 326-328, k. 385- 387</p> <p>Operat gry komputerowej k. 383</p>		

<p>R. R. i pomagającym mu księgowym G. M.. Niemniej jednak osoby te po uzyskaniu dokładniejszych informacji o kondycji spółki i warunków zbytu udziałów przez dotychczasowych wspólników zrezygnowały z zakupu tych akcji. Finalnie gra tworzona przez P. L. nigdy nie doczekała się wydania w wersji konsolowej. Do tej pory wydanie tej w wersji na platformę PC nie pozwoliło uzyskać choćby ułamka zainwestowanych pieniędzy.</p>	<p>Zeznania świadka K. G. k. 522-523</p> <p>Zeznania R. R. k. 557-558</p> <p>Zeznania świadka G. M. k. 573-574</p> <p>Opinia B. M. k. 595-663</p>		
<p>W takim stanie rzeczy P. L. mając świadomość, iż w przypadku braku doinwestowania jego projektu nie będzie w stanie go sfinalizować i zmonetyzować w okresie poprzedzającym wydanie wyroku w sprawie (...) - w sprawie z powództwa A. V. 14 października 2019 w działając w celu pokrzywdzenia powodowej spółki tj. udaremnienia zaspokojenia przysługującej jej wierzytelności dokonał zbycia jedynego wartościowego składnika jego majątku, a to działki nabytej w 2015 roku w formie darowizny na rzecz swojej siostry D. S..</p>	<p>Umowa darowizny k. 29-31</p> <p>Dokumentacja finansowa spółki k. 238-266, k. 332-352, k. 536-551, k. 563-571</p> <p>Zeznania świadka K. G. k. 522-523</p> <p>Zeznania R. R. k. 557-558</p> <p>Zeznania świadka G. M. k. 573-574</p> <p>Opinia B. M. k. 595-663</p>		
<p>Oskarżony P. L. nie kwestionował zasadności wyroku w sprawie</p>	<p>Odpis wyroku w sprawie I C 920/18</p>		

<p>cywilnej, przez co wyrok ten uprawomocnił się. Oskarżyciel posiłkowy zadbał o nadanie temu orzeczeniu klauzuli wykonalności, a następnie wszczął egzekucje przeciwko P. L.. Egzekucje tę prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie K. G..</p>	<p>Informacja od komornika sądowego k. 12-14, k. 108-126, . 236</p> <p>Dokumentacja finansowa spółki k. 238-266, k. 332-352, k. 536-551, k. 563-571</p> <p>Zawiadomienie (...) blue wraz z załącznikami lk. 307-312</p> <p>Zeznania M. P. k. 318-319, k. 387-388</p> <p>Wyjaśnienia P. L. k. 326-328, k. 385- 387</p> <p>Zeznania P. F. (2) k. 389-390</p> <p>Zeznania świadka K. G. k. 522-523</p>		
<p>W toku przedmiotowej egzekucji okazało się, iż przeciwko P. L. toczą się już w tym czasie inne postępowania egzekucyjna, a suma zadłużenia oskarżonego przekracza milion złotych. Jednocześnie inne zobowiązania P. L. także były już wymagalne w czasie darowania przez niego nieruchomości siostrze. Oprócz tej nieruchomości P. L. nie posiadał żadnego innego majątku. Przez to egzekucja wszczęta przez oskarżyciela posiłkowego okazała się całkowicie bezskuteczna. W toku postępowania egzekucyjnego nie zajmowano akcji spółki (...). Oskarżyciel posiłkowy</p>	<p>Informacja od komornika sądowego k. 12-14, k. 108-126, . 236</p> <p>Zeznania świadka P. F. (1) k. 67-68, k. 388-389</p> <p>Zeznania M. P. k. 318-319, k. 387-388</p> <p>Częściowo wyjaśnienia P. L. k. 326-328, k. 385- 387</p> <p>Zeznania świadka K. G. k. 522-523</p>		

<p>do dnia zamknięcia przewodu sądowego, a więc przez okres ponad 3 lat od wydania rzeczonego wyroku przez Sąd Okręgowy w Warszawie nie uzyskał choćby częściowego zaspokojenia swojej wierzytelności.</p>			
<p>P. L. ma 33 lata. Oskarżony jest osobą żonatą, wychowującą jedno dziecko. P. L. pracuje jako autor literacki w wydawnictwie (...), które to wydawnictwo stanowi własność jego matki J. L.. Za pracę w tym przedsiębiorstwie (...) uzyskuje wynagrodzenie za pracę w wysokości minimalnej pensji krajowej. Oskarżony P. L. jest osobą nie posiadającą żadnego majątku. P. L. jest osobą niekaraną. Oskarżony nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.</p>	<p>Zeznania świadek J. L. k. 62-63, k. 406-409</p> <p>Wyjaśnienia P. L. k. 326-328, k. 385- 387 w zakresie danych osobo poznawczych</p> <p>Karta karna k. 357</p> <p>Notatka urzędowa k. 358</p>		
<p>1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

OCena DOWOdów			
1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Wyjaśnienia P. L.	P. L. zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i w toku rozprawy głównej konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu. W obydwu stadiach procesu oskarżony zdecydował się złożyć obszernie wyjaśnienia. W przedmiotowych wyjaśnieniach P. L. opisywał swoje relacje biznesowe ze spółką (...). P. L. szeroko relacjonował proces tworzenia gry D. H.. Kolejno oskarżony przedstawił swój punkt widzenia w zakresie sporu cywilno prawnego z oskarżycielem posiłkowym. Dalej oskarżony negocjował chęć	

pokrzywdzenia wierzyciela poprzez darowiznę nieruchomości. W tym głównym dla tego postępowania fragmencie wyjaśnień P. L. wskazywał, iż postąpił on tak na prośbę jego matki J., która w tym czasie straciła już nadzieje na powrót syna do N., a rzeczona nieruchomość miała stanowić swoistą kotwicę zarzuconą przez jego matkę w mieście urodzenia P. L.. Zarazem P. L. podkreślał, iż ani matka ani też jego siostra nie miały w chwili transakcji wiedzy na temat jego relacji finansowych z oskarżycielem posiłkowym. Oskarżony wskazywał także, iż nie prawdą jest, iż poprzez tego rodzaju działanie pozbawił swojego niedoszłego inwestora możliwości zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. P. L. wskazywał bowiem, iż lada moment miało dojść do wydania stworzonej przez spółkę (...) gry na konsole, która miała pozwolić na uzyskanie zysków wielokrotnie przekraczających jego zobowiązania pieniężne. P. L. w swoich wyjaśnieniach wspominał także o trudnościach we współpracy z poprzednimi (...) spółki (...). Jednocześnie oskarżony podawał, iż w inkryminowanym czasie wierzył w doinwestowanie w spółkę przez innego

inwestora, co pozwoliłoby zakończyć proces wydania gry. Do tego P. L. podał, iż wyrok Sądu O. w W. został przed nim zatajony ze strony jego ówczesnego pełnomocnika, co skutkowało brakiem wniesienia apelacji od jego treści. Wyjaśnienia P. L. jedynie częściowo zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności. W pierwszej mierze Sąd Rejonowy nie mógł podzielić zapatrywań oskarżonego w zakresie braku jego legitymacji biernej w sporze cywilnym. W świetle zebranych w tym procesie dowodów, przedstawionych w dużej mierze przez samego P. L. oczywistym jest, iż wiarygodne są oświadczenia wiedzy osób związanych z oskarżycielem posiłkowym odnośnie charakteru świadczeń pieniężnych o łącznej kwocie 440000 złotych. Bezsporne było bowiem, iż na skutek braku porozumienia biznesowego nie doszło do zakupu udziałów tej spółki, a więc biorąc pod uwagę względy prawne spółka oskarżycielska nie mogła dokonać ich doinwestowania. Znamienne w tym zakresie są dowody przelewów wykonanych przez spółkę (...), gdzie wprost jako ich beneficjenta wskazano P. L.. Kolejno nieprawdziwe

są twierdzenia P. L., iż jego rodzina nie wiedziała o problemach finansowych oskarżonego. W tej mierze warto wskazać, iż L. L. (2) tj. ojciec oskarżonego był świadkiem w procesie o zapłatę. Co więcej został on wskazany jako świadek w tej sprawie jeszcze przed darowaniem owej nieruchomości, o czym świadczy wynikający z akt sprawy termin czynności sądowych. Toteż całkowicie sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego są twierdzenia oskarżonego, iż jego matka (pozostająca w związku z L. L. (2)) i siostra nie miały świadomości, iż oskarżony darując ów dom siostrze, pozbywa się jedyne realnego majątku w trakcie procesu sądowego o zapłatę kwoty prawie 500000 złotych. Jednocześnie warto zwrócić uwagę na inne wynikające z tego procesu fakty. Mianowicie w świetle dokumentacji księgowej, a także opinii biegłej B. M. spółka (...) tak naprawdę nie przedstawiała żadnej wartości rynkowej. Jedynym jej majątkiem była w zasadzie przyszła możliwość wydania z sukcesem gry komputerowej, które to zdarzenie było przyszłe i bardzo niepewne. Niepewność ta wynika z wykazanych w tym postępowaniu innych materialnych kłopotów P. L., który w

dacie czynu był także dłużnikiem (...) spółek (...). Nadto jedynie jako potencjalne można ocenić nadzieje oskarżonego na doinwestowanie tego produktu przez podmiot trzeci. Tutaj należy zwrócić uwagę na zeznania R. R., który wprost stwierdził, iż w toku negocjacji handlowych jeszcze w 2019 roku zaprzestał chcieć nabycia udziałów w tej spółce. Kolejno nie sposób pominąć efektu finalnego w niniejszej sprawie tj. braku wydania gry komputerowej oraz całkowitej bezskuteczności prowadzonej wobec P. L. egzekucji komorniczej. Tutaj należy odwołać się do zeznań K. G., który wskazał, iż oskarżyciel posiłkowy nie był jedynym wierzycielem oskarżonego, a jego zobowiązania pieniężne przekraczały kwotę miliona złotych. Równocześnie należy zwrócić uwagę na postawę oskarżonego już po dacie czynu, która również pośrednio wskazuje na jego zamiar. Należy tutaj nadmienić, iż oskarżony pracuje w wydawnictwie, będącym własnością swojej matki, gdzie uzyskuje minimalne wynagrodzenie za pracę. Do tego przelał on na ten podmiot wszelkie posiadane przez siebie prawa autorskie do swoich powieści. Po za tym nie sposób pominąć

		<p>przy ocenie wyjaśnień P. L. celnego spostrzeżenia M. P., wskazującego iż gdyby akcje spółki (...) były cokolwiek warte to oskarżony by je spieniężył chcąc uniknąć procesu karnego. Do tego tak samo niewątpliwie postąpiliby wierzyciele na etapie postępowania egzekucyjnego, gdyż byłoby to w ich normalnie pojmowanym interesie. Biorąc to wszystko pod uwagę Sąd Rejonowy nie mógł w wyżej przywołanym zakresie w całości uznać za wiarygodne wyjaśnień P. L..</p>
zeznania J. L..	<p>Podobnie jedynie częściowo wiarygodne i to w kwestiach pobocznych dla tego procesu były zeznania J. L.. Świadek przekazała, iż to ona niejako wymusiła na synu przeprowadzenie owej transakcji, dostrzegając brak jego chęci powrotu do N.. Świadek też podkreśliła, iż nie miała ona wówczas żadnej wiedzy o problemach finansowych swojego syna, wskazując, iż jego projekt był bardzo dobrze oceniany w środowisku. Zarazem świadek J. L. podała, iż pozostaje w bliskich relacjach ze swoimi dziećmi. Przystępując do oceny owych oświadczeń wiedzy należy wskazać, iż zeznania te należy traktować bardzo</p>	

ostrożnie. Świadek ta jest nie tylko osobą najbliższą dla oskarżonego, lecz także pierwotną właścicielką owej nieruchomości – stanowiącej jej majątek rodzinny. To wszystko należy uwzględnić biorąc pod uwagę istnienia cywilnego procesu ze skargi paulińskiej przeciwko D. S. i konsekwencjach jakie może wywołać on skutki w prawie własności owej nieruchomości. Ów fakt nie stanowił bynajmniej przyczynku do apriorycznej negacji rzeczonych oświadczeń wiedzy. Niemniej jednak biorąc pod uwagę całość materiałów zgromadzonych w tym postępowaniu, a zwłaszcza wyciągu z akt sprawy cywilnej nie sposób jest stwierdzić, iż prawdziwe pozostają twierdzenia J. L., iż nie wiedziała ona o kłopotach finansowych jej syna i toczącym się w W. procesie o zapłatę. Tutaj podkreślić trzeba, iż już w marcu 2019 roku jako świadek w sprawie cywilnej został zawnioskowany jej mąż, który złożył następnie zeznania w tej sprawie. Naiwnym byłoby sądzić, iż L. L. (2) nie powiedział swojej żonie w jakiej sprawie udaje się do stolicy. Podobnie wątpliwe są zeznania J. L., iż oskarżony nie mówił jej o swoich kłopotach finansowych. Do tego nałożyć

trzeba charakterystykę temporalną tej sprawy, kiedy to oskarżony początkowo neguje żądania pozwu, w przededniu wydania wyroku dochodzi do zbycia nieruchomości, a po sfinalizowaniu tej transakcji oskarżony zaprzestaje interesować się losami procesu cywilnego, nie negując wyroku, który w całości uwzględnił powództwo oskarżyciela posiłkowego. Tego rodzaju twierdzenia są w sposób rażący sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Owa jaskrawość wynika też z rzekomej motywacji jaką miała kierować się J. L. najpierw darując, a potem rzekomo cofając ową darowiznę. Fakt ten jest jeszcze mniej prawdopodobny biorąc pod uwagę, iż obdarowana posiadała już wówczas swój dom jednorodzinny. Ciężko też podzielić relacje procesową J. L. dotyczącą stanu dzisiejszego, kiedy to jej syn ma pracować w jej przedsiębiorstwie uzyskując z tego tytułu minimalne wynagrodzenie, w sytuacji gdy jej miesięczne dochody wynoszą kilkadziesiąt tysięcy złotych miesięcznie, o czym sama wskazała na terminie rozprawy głównej. Toteż z uwagi na powyższe rozważania Sąd Rejonowy nie podzielił zapatrywań faktycznych J. L. w odniesieniu

	do okoliczności mających zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia tej sprawy.	
Zeznania D. S.	<p>Bardzo podobne argumenty przemawiały za negacją wiarygodności zeznań złożonych przez świadek D. S.. Świadek ta jest żywo zainteresowana wynikiem tego postępowania, albowiem jest ona pozwaną w sprawie ze skargi paulińskiej. Do tego jest ona osobą najbliższą dla P. L.. Równocześnie należy w tym miejscu powtórzyć zapatrywania znajdujące się w powyższym akapicie. Mianowicie sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego były twierdzenia świadek, iż nie wiedziała ona o problemach finansowych jej brata, w momencie darowania tej nieruchomości. W szczególności nie sposób jest podzielić zapatrywania D. S., iż jej rodzina o egzekucji skierowanej przeciwko oskarżonemu dowiedziała się dopiero wraz z doręczeniem jej powództwa z art. 527 k.c. Tego rodzaju twierdzenia są sprzeczne z aktami sprawy cywilnej, gdzie oskarżony odpierając powództwo oskarżyciela posiłkowego korzystał z pomocy jako świadków swojej żony i ojca. Do tego należy zwrócić uwagę, iż w międzyczasie P. L. stał się też dłużnikiem innych</p>	

	<p>podmiotów, a jego gra nie doczekała się premiery w zakładanym przez oskarżonego zakresie przedmiotowym. Do tego należy zauważyć, iż świadek zeznawała w sposób nerwowy, nie do końca pewny. Świadek w szczególności wymijająco odpowiadała na pytania artykułowane przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Stąd też owe zeznania w konfrontacji z całością akt sprawy i zasadami doświadczenia życiowego nie mogły zostać uznane za zasługujące na ich obdarzenie walorem wiarygodności.</p>	
Zeznania K. G.	<p>Brak było podstaw do podważenia wiarygodności zeznań świadka K. G.. Świadek ten jako komornik sądowy prowadził egzekucje komorniczą z wniosku oskarżyciela posiłkowego przeciwko oskarżyciela posiłkowego P. L.. Świadek słuchany przez sąd wezwany zeznawał w sposób bardzo lakoniczny. Jego zeznania były zasadniczo spójne z ujawnionymi w aktach sprawy dokumentacją źródłową. K. G. nie miał również żadnego interesu w składaniu w tym postępowaniu fałszywych oświadczeń wiedzy. Jednocześnie przesłuchanie tego świadka nie przybliżyło Sądu do ustalenia nowych</p>	

	<p>nieznanych wcześniej w tym postępowaniu faktów. Wynikało to w dużej mierze z lakoniczności wypowiedzi świadka, a także jego niepamięci, która jest jednakowoż zrozumiała biorąc pod uwagę wielość prowadzonych przez niego podobnych postępowań.</p>	
Zeznania R. R.	<p>Wiarygodne były także zeznania złożone przez świadka obrony R. R.. Świadek ten w swojej relacji zaprezentowanej na rozprawie głównej opisał okoliczności pertraktacji handlowych w trakcie których zamierzał na pewnym etapie stać się współnikiem P. L.. R. R. wprost wskazał dlaczego nie zakupił udziałów spółki. Świadek ten opisał również rolę w tym przedsięwzięciu G. M.. Zeznania R. R. należy ocenić jako jasne, spójne, rzeczowe, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Zostały one także w całości potwierdzone przez relację złożoną przez świadka G. M.. Jednocześnie zeznania te mimo ich wiarygodności miały jedynie niewielkie przełożenie na ustalenia faktyczne w tej sprawie. Należy wskazać bowiem, iż R. R. owe negocjacje miał prowadzić już w czasie istnienia procesu cywilnego. Co ważne R. R. nie składał żadnych zobowiązań P. L. i sam zdecydował odstąpić</p>	

	od tej inwestycji po zaznajomieniu się ze szczegółami oferty.	
Zeznania P. F. (1)	<p>Sąd Rejonowy nie miał większych zastrzeżeń odnośnie prawdziwości depozycji złożonych przez świadka P. F. (1). Mianowicie świadek ten jest osobą obcą dla oskarżonego. Z drugiej strony pełnił on funkcje prezesa zarządu oskarżyciela posiłkowego i siłą rzeczy jest związany emocjonalnie z jedną ze stron tego konfliktu. Niemniej jednak jego zeznania pozostają zbieżne nie tylko, co zrozumiałe z oświadczeniami wiedzy złożonymi przez P. F. (2) i M. P., ale też dokumentami źródłowymi – obrazujący przebieg negocjacji handlowych pomiędzy oskarżonym, a przedstawicielami spółki. Zeznania P. F. (1) korespondują także z dokumentacją procesu cywilnego, a także prowadzonymi później czynnościami egzekucyjnymi. Zeznania P. F. znajdują także potwierdzenia w oświadczeniach wiedzy K. G.. Należy również zaznaczyć, iż przedmiotowe zeznania są spójne wewnętrznie. Świadek zeznawał na rozprawie w sposób rzeczowy, udzielając pełnych odpowiedzi na zadawane mu pytania. W jego zeznaniach nie</p>	

	<p>było żadnych opuszczeń. Świadek ten odnosił się jedynie do sfery faktów, o których dowiedział się z racji piastowanej funkcji. Toteż owe zeznania należało uznać za wiarygodne i przydatne w procesie rekonstrukcji stanu faktycznego.</p>	
zeznania świadka G. M..	<p>Podobnie niewielkie znaczenie miały zeznania świadka G. M.. Świadek pomagał R. R. w podjęciu decyzji w sprawie zainwestowania w spółkę (...). Zeznania te są zbieżne z oświadczeniami wiedzy tego inwestora. Równocześnie z zeznań tych wynika również istnienie konfliktu pomiędzy P. L., a poprzednimi inwestorami. Co więcej należy zwrócić uwagę, iż fakt zainteresowania nabyciem tej spółki przez R. R. nie był kwestionowany przez oskarżyciela posiłkowego. Toteż zeznania te choć w zasadzie wiarygodne nie mogły wbrew twierdzeniom obrony stanowić dowodu o doniosłym znaczeniu procesowym. Sąd Rejonowy ustalił jednak za pośrednictwem zeznań tego świadka, iż P. L. szukał w tym czasie innych inwestorów, którzy pomogliby dokończyć przedsięwzięcie biznesowe.</p>	

<p>zeznania złożone przez świadka P. F. (2)</p>	<p>Podobnie jako wiarygodne Sąd Rejonowy ocenił zeznania złożone przez świadka P. F. (2). Świadek ten zeznawał w sposób wyważony. Świadek wypowiadał się tylko i wyłącznie co do faktów znanych mu w sposób bezpośredni. P. F. (2) wyraźnie separował wiedzę uzyskaną bezpośrednio od wiedzy powziętej od innych osób. Do tego zeznania świadka są spójne z całością uzyskanej w sprawie dokumentacji. Równocześnie owe zeznania są zgodne z przepisami prawa w zakresie finansowania spółek prawa handlowego – o charakterze kapitałowym. Sąd Rejonowy zważył, iż świadek ten był negatywnie nastawiony do oskarżonego. Niemniej fakt ten jest zrozumiały biorąc pod uwagę charakter inkryminowanej czynności prawnej. Do tego owe emocjonalne nastawienie świadka nie przełożyło się na treść jego depozycji, które jak już wspomniano były wyważone i rzeczowe. Zarazem owe zeznania licowały także z wypowiedziami M. P., K. G. czy P. F. (1). Dlatego też owe relacje w sposób subsydiarny przysłużyły się w trakcie dokonywania ustaleń faktycznych w tej sprawie.</p>	
---	--	--

Zeznania M. P.

Sąd Rejonowy nie miał uwag odnośnie wiarygodności zeznań M. P.. Świadek w sposób obszerny przedstawił kulisy negocjacji handlowych pomiędzy założoną przez niego spółką, a P. L.. Jego oświadczenia w tym zakresie znajdują pełne potwierdzenie w zalegającej w aktach sprawy dokumentacji źródłowej. W szczególności warto zaznaczyć, iż oskarżyciel posiłkowy przelewał pieniądze na rzecz P. L. jako osoby indywidualnej, co miało pokrycie w historii transakcji bankowych. Do tego oświadczenia wiedzy M. P. znajdują też potwierdzenie w regulacjach kodeksu spółek handlowych oraz kodeksu cywilnego. Co więcej należy zauważyć, iż P. L. w żaden sposób nie kontestował wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie, gdzie sąd w sposób jasny podzielił argumentację zawartą w uzasadnieniu powództwa oskarżyciela posiłkowego. Oświadczenia wiedzy M. P. licują również z zeznaniami K. G. i wytworzoną przez niego dokumentacją postępowania egzekucyjnego. Nie sposób również stwierdzić, iż zeznania przedstawicieli spółki (...) pozostawałyby ze sobą w jakiegokolwiek sprzeczności. Owe relacje

pozostają także zbieżne z zasadami doświadczenia życiowego. Świadek ten zeznawał w sposób szczery, otwarty, opisując przebieg owych negocjacji z dużym stopniem szczegółowości. Zeznania te nie zawierają wewnętrznych sprzeczności. Negacja przez świadka linii obrony oskarżonego też znajduje potwierdzenie w jego wypowiedziach, a także zasadach doświadczenia życiowego i wymową całości materiału dowodowego zalegającego w aktach niniejszej sprawy, Mając to wszystko na względzie Sąd Rejonowy uznał zeznania M. P. za wiarygodne i przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w tym postępowaniu karnym.

opinia sporządzona przez biegłą B. M..

Pewne znaczenie dla losów procesu miała także opinia sporządzona przez biegłą B. M.. Biegła jest osobą obcą dla stron, która nie miała żadnego interesu w złożeniu nierzetelnej opinii. Również wiedza i poziom wiadomości specjalnej biegłej nie były kwestionowane w zakresie przedłożonego przez biegłą dokumentu. Tutaj należy wprost zastrzec, iż biegła na samym wstępie opinii wyraziła, iż przedmiotem jej wyceny nie będą dobra o charakterze niemajątkowym tj. wartość projektu gry

czy praw autorskich oskarżonego do niej. Okoliczność ta wbrew pozorom nie ma dużego przełożenia na rozstrzygnięcie tej sprawy. Mianowicie gra ta jak pokazała rzeczywistość nie została wydana w wersji na konsole i przez to nie mogła przynieść oczekiwanej przez oskarżonego monetyzacji tego projektu. Niemniej jednak Sąd Rejonowy jak wskazano w części dotyczącej rozważań prawnych ocenił, iż zachowanie P. L. było zachowaniem poczynionym na tzw. wszelki wypadek tj. niepowodzenie owego przedsięwzięcia finansowego. Natomiast biegła w ocenianej opinii w sposób nie pozostawiający żadnych wątpliwości wykazała, iż rzeczona spółka poza owymi nie ujętymi w tej opinii kwestiach nie posiadała realnej wartości majątkowej. Zatem prostymi słowami jedynym majątkiem związanym z tą spółką była potencjalna możliwość wydania z sukcesem gry na konsole, co było niezbędne dla monetyzacji tego projektu, a przy tym poza zasięgiem finansowym samego oskarżonego. jednocześnie w ocenie Sądu Rejonowego w realiach niniejszego procesu nie było podstaw do poczynienia realnej wyceny owych dóbr

dotyczących sfery prawa własności intelektualnej, prawa autorskiego. Istotnym było bowiem stwierdzenie, czy na skutek owego aktu darowizny wobec P. L. mogła być poczyniona skuteczna egzekucja. Natomiast odpowiedź na to pytanie zostało udzielone nie tylko przez ową opinię, lecz także rzeczywistość i konkretny przebieg postępowania egzekucyjnego. Do tego trzeba spostrzec, iż biegła w sposób pełny odpowiedziała na zadane przez Sąd pytania. B. M. przedstawiła w sposób czytelny metodologię, z której korzystała w trakcie sporządzania opinii. Biegła przekonała również Sąd, iż dla określenia wartości rynkowej tej spółki najbardziej adekwatna jest tzw. metoda szwajcarska. Fakt ten wynikał wprost z jedynie hipotetycznej wartości niekompletnej gry stworzonej przez layupi games. Opinia biegłej nie zawiera błędów merytorycznych. Sąd Rejonowy nie dostrzegł także jawnych czy ukrytych sprzeczności. Toteż Sąd Rejonowy skorzystał z treści owej opinii w procesie odtworzenia stanu faktycznego. Zarazem twierdzenia opinii zostały potwierdzone w sposób następczy, kiedy to żaden z wierzycieli spółki nie uznał za celowe zajmowania

	<p>w toku postępowania egzekucyjnego udziałów w tej spółce, które to udziały pozostają tak naprawdę bezwartościowe.</p>	
<p>Operatu wyceniającego wartość gry D.;s H..</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał za nieprzydatny dla ustalenia stanu faktycznego dowód z operatu wyceniającego wartość gry D.;s H.. Fakt ten wynika przede wszystkim z tego, iż gra ta nie została finalnie ukończona w wersji generującej zasadniczy dochód. E. nie mogła przynosić ona zysków dla spółki. Tym samym jej potencjalna wartość nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, zwłaszcza iż Sąd Rejonowy zważył, iż działanie oskarżonego było obliczone jako swego rodzaju zabezpieczenie majątkowe na wypadek braku powodzenia wydania owej gry.</p>	
<p>dokumentację procesu o zapłatę, dokumentację negocjacji handlowych pomiędzy oskarżonym a oskarżycielską spółką, potwierdzenia transakcji handlowych, informacje (...) spółki (...), informacje z postępowań egzekucyjnych, umowy darowizny, odpisu księgi wieczystej, dane osobowe poznańskie oskarżonego P. L..</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał za wiarygodny pozostały materiał procesowy ujawniony w tym postępowaniu, a to dokumentację procesu o zapłatę, dokumentację negocjacji handlowych pomiędzy oskarżonym a oskarżycielską spółką, potwierdzenia transakcji handlowych, informacje (...) spółki (...), informacje z postępowań egzekucyjnych, umowy darowizny, odpisu księgi wieczystej, dane osobowe poznańskie oskarżonego P.</p>	

	<p>L.. Odnosząc się do dokumentów sporządzonych przez podmioty publiczno prawne należało stwierdzić, iż zostały sporządzone przez właściwe osoby w przepisanej prawem formie. Co więcej ich treść nie była w żaden sposób kwestionowana przez strony tego procesu. Natomiast oceniając dokumenty prywatno prawne tj. należało stwierdzić, iż w przeważającym zakresie informacje przedstawione w tych dokumentach korelowało z danymi przedstawionymi w toku przesłuchań świadków i oskarżonego.</p>		
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p>I</p>	<p>P. L.</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>P. L. został oskarżony o to, że w dniu 14 października 2019 roku w N. działając w celu udaremnienia wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie</p>			

z dnia 20 listopada 2019 roku wydanego w sprawie o sygn. akt I C 920/18 dokonał zbycia w drodze darowizny na rzecz swojej siostry D. S., zagrożonego zajęciem majątku nieruchomości tj. działki o nr (...) położonej przy ulicy (...) w N., a której Sąd Rejonowy w Nowym Sączu VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę (...) udaremniając tym samym możliwość zaspokojenia swojego wierzyciela (...) S.A. tj. o przestępstwo z art. 300 § 2 k.k.

Zgodnie z treścią art. 300 § 2 k.k. przedmiotowy występki popełnia ten kto celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem, bądź usuwa znaki zajęcia. W świetle treści tego przepisu oczywistym jest, iż ów czyn ma charakter materialny i do jego powstania koniecznym jest zmiana w otaczającej rzeczywistości w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela. Zarazem użycie przez ustawodawcę

sformułowania wierzyciela wskazuje, iż jest to typ indywidualny, do którego popelnienia zdalny jest tylko i wyłącznie podmiot zobowiązany (dłużnik). Kolejno trzeba stwierdzić, iż ustawodawca wskazał szereg znamion czasownikowych, które kreują sposoby postapienia z mieniem relewantne dla popelnienia tego przestępstwa. Na użytek niniejszej sprawy należy wskazać jedynie, iż wśród owych znamion czasownikowych ustawodawca umieścił również akt darowania, który w tym miejscu należy wyklądać zgodnie z cywilno prawnym rozumieniem tej umowy. Następnie warto zaznaczyć, iż owo mienie objęte aktem darowizny musi na gruncie tego przepisu stanowić składnik majątku sprawcy. E. niekaralne jest w tym przypadku zbycie mienia innej osoby pozostającego w dzierżeniu sprawcy czy chociażby oddanej na przechowanie. Jednocześnie dla bytu występku z art. 300 § 2 k.k. niezbędne jest aby owo mienie było zajęte bądź też zagrożone zajęciem. W orzecznictwie podkreśla się, iż dopuszczalna na gruncie tego przepisu jest sytuacja, kiedy to w chwili czynu brak jest prawomocnego rozstrzygnięcia sądowego. Ważne jest aby w

tym czasie istniała realna możliwość wydanie tego rodzaju judykatu, decyzji, która prowadzić będzie do zajęcia mienia. Równocześnie jak wynika z pierwszej części omawianego przepisu motywem działania dłużnika musi być chęć udaremnienia wykonania orzeczenia sądowego bądź innego organu państwowego. E. przestępstwo to można popełnić tylko i wyłącznie z zamiarem bezpośrednim.

Przekładając owe znamiona zarzucanego występkę na okoliczności niniejszej sprawy należy zauważyć, iż P. L. wypełnił znamiona przedmiotowe i podmiotowe tego czynu zabronionego.

Mianowicie darował on nieruchomości stanowiący tak naprawdę jedyny wartościowy składnik swojego majątku swojej siostrze D. S.. Kolejno stwierdzić należy, iż oskarżony czynu tego dopuścił się w październiku 2019 roku, a więc w sytuacji gdy już od przeszło roku było prowadzone postępowanie o zapłatę, w którym występował on w charakterze pozwanego. Tym samym stwierdzić należy, iż w świetle istniejącej wiarygodności (co wykazało zresztą postępowanie cywilne) owa nieruchomość w tym czasie była realnie

zagrożona zajęciem w toku prowadzonego następnie postępowania egzekucyjnego. Do tego P. L. niewątpliwie był dłużnikiem osobistym oskarżyciela posiłkowego o czym świadczy chociażby treść wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie, który to judykat nie był przecież w żaden sposób kwestionowany przez P. L.. Przeprowadzony przewód sądowy, a zwłaszcza zeznania komornika sądowego, akcjonariuszy spółki (...), szereg ujawnionych w toku rozprawy pism procesowych wskazuje także, iż na skutek owej czynności prawnej doszło do udaremnienia zaspokojenia wierzytelności stwierdzonej owym wyrokiem. Oskarżyciel posiłkowy pomimo bowiem trwającego przeszło 3 lata postępowania egzekucyjnego w żaden sposób nie zaspokoił swojego roszczenia. Zatem spełniony został materialny substrat tego przestępstwa. W tym miejscu należy wskazać, iż powyższe okoliczności w zasadzie nie były kwestionowane przez oskarżonego i jego obrońcę. Tym samym bezsporne pozostawało, iż zachowanie P. L. wypełniło znamiona przedmiotowe występku opisanego w art. 300 § 2 k.k.

Natomiast taktyka procesowa obrona przez oskarżonego wskazywała na negację realizacji przez oskarżonego znamion strony podmiotowej. Wskazać bowiem należy, iż faktycznie tego występku można dopuścić się tylko i wyłącznie z zamiarem kierunkowym polegającym na działaniu w celu udaremnienia orzeczenia sądowego. W świetle optyki wskazywanej przez oskarżonego owszem darował on ową nieruchomość, co skutkowało pokrzywdzeniem wierzyiciela. Niemniej nie taki był jego zamiar, gdyż miał on jedynie na celu realizacji prośby matki, która chciała przepisać rodzinny dom na rzecz jego siostry. Problem w tym, iż owe twierdzenia obrony nie mają pokrycia w materiale dowodowym ocenianym zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego. W tym miejscu warto wskazać, iż J. L. jak i D. S. podały, iż o kłopotach finansowych brata i syna dowiedziały się dopiero wówczas, gdy D. S. została pozwana skargą pauliańską. Tego rodzaju argumentacja nie wytrzymuje obiektywnej krytyki. Po pierwsze ciężko jest uwierzyć, iż brat/syn opowiadając o swoim biznesie pominął tak poważne kłopoty finansowe (P. L.

miął bowiem zaległości pieniężne wobec szeregu podmiotów, a jego ewentualny sukces finansowy był bardzo niepewny i oddalony w czasie). Po drugie co szczególnie istotne w tym postępowaniu uczestnikiem procesu toczonego przed Sądem Okręgowym w Warszawie był przecież ojciec P. L., pozostający w stałym pożyciu z jego matką. Fakt ten dezawuuje twierdzenia świadków obrony jakoby w chwili czynu miały one nie wiedzieć, iż P. L. posiada długi, o które toczy się postępowanie sądowe. Nie sposób również pominąć faktu, iż rzeczony wyrok nie był kwestionowany, co świadczy o zgodzie P. L. na jego treść i braku kontestowania istnienia owej wierzytelności. Kolejno należy zwrócić uwagę na sporządzoną w tej sprawie opinie B. M., która stwierdziła, iż spółka (...) w chwili czynu nie przedstawiała żadnej wartości majątkowej. Tutaj trzeba zaznaczyć, iż jedynym jej rzeczywistym aktywem była ekspektatywa wydania udanej gry na konsole, które jednak przedsięwzięcie miało charakter niepewny i wymagało dokapitalizowania spółki przez innego inwestora, co faktycznie nie doszło do skutku. Do tego w tym czasie P. L. był już także znacznie zadłużony

u innych podmiotów jak właściciele takich podmiotów rynkowych jak B. (...) czy W.. Nie sposób nie powiązać również daty darowania owej nieruchomości w połączeniu z ostatnim terminem rozprawy w postępowaniu cywilnym. To wszystko pozwala w sposób poszlakowy wykazać, iż motywem działania P. L. nie była chęć realizacji prośby matki (która to prośba została stworzona na użytek tego procesu – aczkolwiek Sąd nie wyklucza, iż także inne osoby brały udział w czynnościach mających na celu udaremnienie owej wierzytelności), lecz uniknięcie zajęcia owej nieruchomości w owym postępowaniu wywołanym powództwem oskarżyciela posiłkowego. Oskarżony chciał bowiem zabezpieczyć mienie rodzinne na wypadek, gdyby nie doszło do zmonetyzowania jego przedsięwzięcia biznesowego, które wówczas miało charakter bardzo niepewny. E. motywem działania P. L. było właśnie nie poddanie egzekucji w tym postępowaniu owej nieruchomości. Zarazem oskarżony miał świadomość tego, iż działał on z pokrzywdzeniem wierzycieli, którzy w przypadku braku sukcesu projektowanej przez L. G. gry w żaden sposób

nie będą mogli zaspokoić swojej wiarytelności. W związku z powyższym oskarżony zakładał, iż dzięki darowaniu owej nieruchomości powodowa spółka nie będzie mogła wyegzekwować dochodzonej należności w postępowaniu egzekucyjnym. Tym samym Sąd Rejonowy wskazuje, iż nawet gdyby przyznać hipotetyczną rację, iż P. L. chciał oddać należne A. V. pieniądze po hipotetycznym sukcesie gry D.'s H. to i tak darując w owym czasie przedmiotową nieruchomość działał on w zamiarze udaremnienia wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie. Nie sposób także w tym miejscu pominąć zachowania oskarżonego po popełnieniu owego czynu, które także pośrednio wskazuje na jego motywacje. Mianowicie oskarżony nie wydał finalnie gry na D.'s H. na konsole. Oskarżony nie sprzedał także swoich akcji w spółce (...), co świadczyłoby o jego chęci zaspokojenia oskarżyciela posiłkowego i zarazem potwierdzałoby twierdzenia oskarżonego o istnieniu możliwości zaspokojenia się strony powodowej. (realnie tego rodzaju działanie było niemożliwym w warunkach gospodarczych z uwagi na wartość rynkową tej spółki – określoną przez biegłą G.

– M.) Oskarżony podjął też pracę zawodową w wydawnictwie stanowiącym własność swojej matki, z którego to tytułu uzyskuje minimalne wynagrodzenia za pracę, dezawuuując możliwość prowadzenia wobec niego skutecznej egzekucji. Oskarżony nie podjął także jakiegokolwiek próby zaspokojenia swojego wierzyciela, co także w sposób pośredni wskazuje na jego motywacje w czasie zawarcie inkryminowanej umowy darowizny. To wszystko skłoniło Sąd Rejonowy do stwierdzenia, iż P. L. darując swojej siostrze nieruchomość stanowiącą jedyny składnik jego majątku przedstawiający wartość rynkową działał w celu udaremnienia wykonania przyszłego, lecz antycypowanego przez P. L. wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie I C 920/18. Toteż Sąd Rejonowy ocenił, iż zachowanie to wypełniło znamiona występkę z art. 300 § 2 k.k.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia

społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego czyn oskarżonego cechowała znaczny stopień społecznej szkodliwości. W tym miejscu trzeba podnieść, iż na skutek działania P. L. oskarżyciel posiłkowy poniósł straty w wysokości prawie pół miliona złotych. W tym miejscu trzeba bowiem nadmienić, iż brak darowania tej egzekucji spowodowałby prawie na pewno całkowite zaspokojenie spółki (...). Do tego P. L. czynu tego dokonał wcześniej wielokrotnie zwodząc swojego wierzyciela o chęci zwrotu pieniędzy. Działanie oskarżonego było także intencjonalne. Brak było szczególnych okoliczności tego czynu, które łagodziłyby stopień karygodności tego czynu zabronionego. Przeciwnie P. L. postąpił w taki sposób wobec podmiotu, który wcześniej bez

pokrycia w formie umowy pisemnej przekazywał mu dużą ilość środków finansowych. Dlatego też Sąd Rejonowy uznał, iż owo zachowanie było karygodne w rozumieniu art. 1 § 2 k.k.

W ocenie Sądu Rejonowego P. L. ponosi także winę za przypisany mu czyn. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż oskarżony jest osobą dorosłą, która jest ukształtowana społecznie i zdawała sobie sprawę zarówno z ryzyka jak i potencjalnych zysków powzięcia owej darowizny ze szkodą dla swojego wierzyciela. W przedmiotowej sprawie nie było także wątpliwości odnośnie zdolności oskarżonego do rozpoznania znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem.. Do tego działanie P. L. nie było w żadnym stopniu usprawiedliwione. E. nie można twierdzić, że oskarżony działał w stanie wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. Oskarżony działał z pełną premedytacją i wyrachowaniem na krótko przed wydaniem w sprawie cywilnej prawomocnego wyroku. To wszystko sprawia, że oskarżonemu można postawić relewantny zarzut braku posłuchu dla normy sankcjonowanej, a więc przyjęcia winy

oskarżonego w świetle art. 1 § 3 k.k. Równocześnie z uwagi na brak okoliczności mogących zredukować stopień zawinienia, ów stopień winy Sąd Rejonowy ocenił jako wysoki. Stąd też Sąd Rejonowy uznał, iż czyn P. L. był zawiniony, a stopień jego winy był wysoki, co musiało znaleźć swoje przełożenie w wymiarze orzeczonej wobec oskarżonego kary.

Tym samym w realiach tego procesu doszło do skompletowania pięcioelementowej struktury przestępstwa, co implikowało konieczność uznania w punkcie I uzasadnianego wyroku P. L. za winnego tego, że w dniu 14 października 2019 roku w N. działając w celu udaremnienia wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie o sygn. akt(...) dokonał zbycia w drodze darowizny ma rzecz swojej siostry D. S., zagrożonego zajęciem majątku w postaci działki o nr (...) położonej przy ulicy (...) w N., wobec której Sąd Rejonowy w Nowym Sączu VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę (...) udaremniając przez to możliwość zaspokojenia swojego wierzyciela (...) S.A. o tj. czynu stanowiącego występki z art. 300 § 2 k.k.

Jednocześnie wskazać dla porządku należy, iż w niniejszej sprawie

<p>brak było możliwości warunkowego umorzenia postępowania karnego. Takiemu rozstrzygnięciu przeciwstawił się znaczny stopień społecznej szkodliwości tego czynu oraz taki sam poziom winy oskarżonego. Do tego oskarżony pomimo upływu 6 lat od daty wymagalności owego roszczenia nie podjął nawet próby choćby częściowego zaspokojenia wierzyciela. Jednocześnie wypada zwrócić uwagę, że w toku przewodu sądowego nie doszło do pojednania się zwaśnionych stron.</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. L.	I	I	Przestępstwo przypisane P. L. w punkcie I wyroku tj. występki z art. 300 § 2 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Jednocześnie z uwagi na wysokość górnej granicy ustawowego zagrożenia w niniejszym postępowaniu istniała możliwość wymierzenia kary wolnościowej na podstawie art. 37a § 1 k.k. Natomiast dyrektywy sądowego wymiaru kary zostały wysłowione przez ustawodawcę w art. 53 k.k. Według tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych

przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę sąd bierze także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a sprawcą albo ugode pomiędzy nimi osiągniętą

w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem. Na powyższe reguły rządzące sposobem ustalenia kary właściwej zarówno do osoby jak i czynu sprawcy należy nałożyć także zasadę wynikającą z art. 58 § 1 k.k., zgodnie z którą w przypadku gdy górna granica ustawowego zagrożenia danego występku nie przekracza 5 lat sąd może zastosować karę pozbawienia wolności tylko w przypadku gdyby inna kara nie mogła przynieść oczekiwanego efektu. W ocenie Sądu Rejonowego w okolicznościach niniejszej sprawy to właśnie kara pozbawienia wolności jest karą najbardziej adekwatną do powagi przypisanego P. L. czynu. W tym zakresie w pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę na rangę skutków wyrządzonych działaniami oskarżonego. Mianowicie swoimi działaniami spowodował on powstanie u oskarżyciela posiłkowego braku możliwości zaspokojenia prawie pół milionowej wierzytelności. Owa suma pokrzywdzenia wierzyciela implikuje wysoki stopień społecznej szkodliwości tego czynu, co musiało mieć swoje odzwierciedlenie na etapie wymiaru kary. Kolejno trzeba dostrzec, iż w niniejszej sprawie

oczywistym jest, że w realiach tego procesu nie wykazano jakichkolwiek okoliczności ekskulpujących oskarżonego. Przeciwnie jest on zdrowym, dorosłym człowiekiem, który w sposób intencjonalny pozbawił swojego wierzyciela możliwości zaspokojenia przysługującego mu świadczenia. Bez znaczenia w tym zakresie pozostają twierdzenia oskarżonego, iż ludził się on wówczas, że gra D. H. zostanie wydana na konsole i wówczas spłaci swoich wierzycieli. Tak naprawdę jego jedynym majątkiem w chwili czynu była owa nieruchomość, a uzyskanie zysków z owej gry pozostawało jedynie w zakresie mglistych planów, do zrealizowania których konieczna potrzebna była pomoc osób dysponujących odpowiednim kapitałem. E. oskarżony postąpił ze swoim wierzycielem w sposób wyrachowany zabezpieczając się przed możliwą egzekucją w przypadku braku powodzenia wydania gry na konsole. Ów zamiar jawi się jako tym bardziej czytelniejszy biorąc pod uwagę istotne kłopoty spółki w tym czasie i trudności w znalezieniu potencjalnych dalszych inwestorów. Jak pokazała rzeczywistość rzeczona gra komputerowa nie

osiągnęła planowanych zysków, nie została nawet wydana w formie zdatnej do odtworzenia na konsoli. Stąd też na skutek owej umowy darowizny pokrzywdzona spółka została udaremniona w zakresie zaspokojenia przysługującej jej wierzytelności. Zarazem należy zaznaczyć, iż w przypadku gdyby nie doszło do zbycia tej nieruchomości to spółka biorąc pod uwagę lokalizację owej działki jak i bieżące ceny dyktowane przez rynek nieruchomości, prawie na pewno w całości zaspokoiłaby swoją wierzytelność. Tym samym to właśnie względem okoliczności przedmiotowe tego czynu, wysokość pokrzywdzenia wierzyciela skłoniły Sąd Rejonowy do wymierzenia P. L. kary pozbawienia wolności. Brak było podstaw do wymierzenia oskarżonemu kary grzywny. Kara ta byłaby nieadekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Zarazem orzeczenie tego rodzaju kary w żaden sposób nie kompensowałoby realnej szkody po stronie oskarżyciela posiłkowego. Przeciwnie wymierzenie grzywny jako kary samoistnej rodziłoby nieakceptowaną obawę, iż oskarżony będzie preferował zaspokojenie należności publicznie prawnym nad wywiązanie

się z sentencji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie. W ocenie Sądu Rejonowego stopień winy i karygodności owego czynu przeciwstawia się także wymierzeniu P. L. kary ograniczenia wolności. W tym zakresie należy zwrócić również uwagę, iż oskarżony pracuje zawodowo, a konieczność wykonywania dodatkowych prac społecznych mogłaby przeszkodzić oskarżonemu w uzyskaniu kapitału niezbędnego do zaspokojenia oskarżyciela posiłkowego, który to cel jawi się jako prymarny w realiach tego postępowania. Zarazem Sąd Rejonowy uwzględnił, iż oskarżony jest osobą niekaraną, nie obracającą się w środowisku kryminogennym. Stąd też jego zachowanie można ocenić jako doniosły w skutkach, ale jednak incydent w dotychczas nieposzlakowanym życiorysie. Stąd też wymiar orzeczonej wobec P. L. kary pozbawienia wolności został ustalony na stosunkowo niskim poziomie, a to 6 miesiącach tj. zaledwie kilku procent górnej granicy grożącej za tego rodzaju występki kary. Dlatego też Sąd Rejonowy w Nowym Sączu w punkcie I uzasadnianego wyroku wymierzył P. L. karę zasadniczą – 6 miesięcy pozbawienia wolności.

P. L.	II	I	<p>Jednocześnie Sąd Rejonowy uwzględnił fakt, iż oskarżony P. L. jest osobą niekaraną, która dotychczas prowadziła życie nie wykraczające poza ogólnie przyjęte normy postępowania. Zaznaczyć należało również fakt, iż przypisane oskarżonemu zachowanie miało charakter jednostkowy i nie można twierdzić, iż P. L. wykazał się poprzez ten czyn swoistą niepoprawnością. Niebagatelne znaczenie dla zastosowania instytucji, o której mowa w art. 69 § 1 k.k. miał też fakt, iż od inkryminowanego czynu minęło już prawie 4 lata, a przez ten czas oskarżony w żaden sposób nie naruszył ponownie porządku prawnego. Zarazem sam stopień społecznej szkodliwości tego czynu choć wysoki, nie stanowi samoistnie przeszkody dezawuującej możliwość zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa probacji. Równoległe należy zwrócić uwagę, iż wywiązanie się przez oskarżonego P. L. z nałożonych nań środków probacyjnych spowoduje, że przez owo rozstrzygnięcie zrealizowane zostaną interesy pokrzywdzonego działaniem oskarżonego, co także powinno mieć swoje odzwierciedlenie w reakcji penalnej. Stąd też w realiach niniejszego postępowania zasadnym</p>
-------	----	---	--

			<p>było warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej P. L. w punkcie I uzasadnionego wyroku. Natomiast określenie okresu próby na poziomie 2 lat jawiło się jako niezbędne biorąc pod uwagę konieczność zbadania realizacji przez P. L. środków probacyjnych wyszczególnionych w punkcie IV uzasadnianego wyroku. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż przystąpienie przez oskarżonego do realnych, a nie jedynie pozorowanych starań w celu wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania będzie stanowiło najlepszą odpowiedź czy oskarżony skorzystał z dobrodziejstwa probacji czy też poczyniona tu pozytywna prognoza kryminologiczna okazała się być nieuzasadnioną. Biorąc to wszystko pod uwagę Sąd Rejonowy w punkcie II uzasadnianego wyroku warunkowo zawiesił wykonanie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności na 2 letni okres próby.</p>
P. L.	III	I	<p>W związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności P. L. w warunkach niniejszego procesu pozostawał bez żadnej realnej do wykonania kary. W tym zakresie jedynie dla porządku należy</p>

wskazać, iż karą nie może zostać nazwany obowiązek probacyjny wywiązania się z wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie. W tym zakresie należy wskazać, iż owa czynność stanowi prawną powinność oskarżonego, której wykonanie nie może być ocenione jako kara, a jedynie normalna konieczność wywiązywania się z zaciąganych zobowiązań, która to konieczność stanowi zarazem jeden z czynników pozwalających weryfikować pozytywną prognozę kryminologiczną P. L.. Niemniej jednak względ na wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu występku aktualizuje powinność orzeczenia wobec oskarżonego grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k. Tego rodzaju rozstrzygnięcie będzie stanowić swoistą odpowiedź ze strony wymiaru sprawiedliwości za rozmyślne naruszenie przez oskarżonego normy sankcjonowanej.

Natomiast 150 stawek dziennych grzywny jest wielkością adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości tego czynu, obrazującym się w wielkości udaremnionej w zaspokojeniu wierzytelności. Do tego wymiar stawki dziennej tj. kwoty 30 złotych oddaje zdolności majątkowe i zarobkowe oskarżonego, który jest osobą

			<p>pozostającą w sile wieku, zdolną do pracy fizycznej i w przypadku gdyby jego dotychczasowa praca w wydawnictwie – stanowiącym własność jego matki – nie pozwalała mu na osiągnięcie dochodów wyższych aniżeli minimalne wynagrodzenie o pracę winien on poczynić starania o podjęcie bardziej dochodowego zajęcia zarobkowego. To wszystko spowodowało, iż Sąd Rejonowy w punkcie III uzasadnianego wyroku orzekł obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania także grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na poziomie 30 złotych. W tym miejscu podkreślić należy, iż wymiar kary grzywny w porównaniu do wielości udaremnionej wiarytelności jest symboliczny. E. nie sposób argumentować, iż na skutek wywiązania się przez oskarżonego obowiązku uiszczenia grzywny, utraci on możliwość wywiązania się ze środka probacyjnego określonego w punkcie IVc uzasadnianego wyroku.</p>
P. L.	IV	I	<p>Zgodnie z treścią art. 72 k.k. Sąd Rejonowy stosując dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary jest</p>

zobligowany połączyć owo orzeczenie ze stosownymi środkami probacyjnymi w przypadku braku orzeczenia środka karnego. Tym samym treść tego przepisu nakazywała Sądowi w warunkach niniejszej sprawy orzeczenie wobec P. L. stosownych środków probacyjnych. W punkcie IV uzasadnianego wyroku Sąd Rejonowy zdecydował zastosować wobec oskarżonego trojakiemu rodzaju środki. Po pierwsze aby mieć wgląd w przebieg okresu próby Sąd Rejonowy zobligował P. L. do informowania Sądu o jej przebiegu poprzez przedkładanie stosownych sprawozdań co kwartał poczynając od miesiąca następującego po uprawomocnieniu wyroku. Kolejno celowym było zminimalizowanie ujemnych skutków przypisanego P. L. przestępstwa poprzez nałożenie nań obowiązku przeproszenia współników – akcjonariuszy oskarżyciela posiłkowego w terminie miesiąca od uprawomocnienia się wyroku w formie pisemnej. Tego rodzaju powinność ma znaczenie symboliczne biorąc pod uwagę długi okres braku możliwości realizacji owego roszczenia, które przecież jest wymagalne już od 6 lat. Do tego co najważniejsze w tym zakresie niezbędne

było nałożenie na P. L. obowiązku wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie. Tylko nałożenie na oskarżonego tak określonego obowiązku pozwoli spełnić swoistą funkcję kompensacyjną tego postępowania. Do tego jedynie tak ukształtowany środek probacyjny będzie stanowił rzeczywisty probierz poczynionej powyżej pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego P. L.. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż motywem jego działania była chęć uniknięcia odpowiedzialności cywilno prawnej za nienależnie pobrane świadczenie. Tym samym oskarżony P. L. powinien poczynić realne starania w celu wykazania zrozumienia treści normy sankcjonowanej, obligującej go do zwrotu pieniędzy na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Zarazem czas 6 miesięcy jest czasem odpowiednim, aby ocenić czy P. L. poczynił realne starania w celu wykonania tego wyroku, czy też jedynie pozoruje chęć spłaty swoich wierzycieli. Na marginesie wypada zastrzec, iż czas ten jest również wystarczający aby spieniężyć posiadane przez siebie akcje spółki (...) w sytuacji, gdyby (czego Sąd Rejonowy wbrew twierdzeniom P. L. nie podziela)

			przedstawiły one realną, mierzalną wartość majątkową. Toteż biorąc pod uwagę owe argumenty Sąd Rejonowy w punkcie IV uzasadnianego wyroku nałożył na oskarżonego P. L. trzy obowiązki probacyjne tj. obowiązek informowania o przebiegu okresu próby, przeproszenia pokrzywdzonych oraz wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie, zastrzegając przy tym zgodnie z art. 74 § 1 k.k. sposób i termin wykonania owych powinności.
Inne ROZSTRZYGNĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			

7. <i>Koszty procesu</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V	<p>Zgodnie z treścią art. 627 k.p.k. w przypadku skazania oskarżony jest zobowiązany pokryć wydatki poniesione przez oskarżyciela posiłkowego. W orzecznictwie w sposób jednoznaczny podkreśla się, iż w skład powyższych wydatków mogą wchodzić koszty zastępstwa prawnego udzielonego przez profesjonalnego pełnomocnika. Jednocześnie rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w sposób jednoznaczny wskazuje, iż opłata ta co do zasady nie może być niższa niż stawka minimalna wynikająca z przedmiotowego aktu prawnego, ani też przekraczać 6-krotności owej stawki. Jednocześnie warto wskazać, iż odejście od poziomu stawki minimalnej powinno być wykazane poprzez przedłożenie dowodu uiszczenia przez klienta kwoty przekraczającej wartość stawki minimalnej. Nadto w doktrynie podnosi się także, iż konieczne jest ażeby wysokość umówionego</p>	

wynagrodzenia
odpowiadała wartości
poniesionej przez
pełnomocnika
oskarżyciela posiłkowego
pracy. W tym miejscu
trzeba zwrócić uwagę,
iż oskarżyciel posiłkowy
spółka (...) była
reprezentowany przez
pełnomocnika adwokata
H. M.. Do tego opłata za
czynności w postępowaniu
jurysdykcyjnym powinna
być powiększona o kwotę
100 % wynikającą z
rozstrzygnięcia niniejszej
sprawy na sześciu
terminach rozpraw.
Powyższe stwierdzenia
należy odnieść do
wysokości stawek
minimalnych określonych
§ 11 rzonego
rozporządzenia i tak opłata
minimalna za czynności w
tej sprawie winna wynosić
2040 złotych, biorąc pod
uwagę, iż podmiot ten
korzystał z pomocy tego
pełnomocnika również na
etapie prowadzonego w
tej sprawie dochodzenia.
Jednocześnie oskarżyciel
posiłkowy nie przedłożył
dowodów na poniesienie
w toku tego procesu
kosztów wyższych. Zatem
w punkcie V wyroku
Sąd Rejonowy działając
na podstawie zasady
odpowiedzialności za
wynik procesu zasądził od
oskarżonego P. L. na rzecz
oskarżyciela posiłkowego
(...) SA kwotę 2040
złotych tytułem zwrotu
wydatków poniesionych
przez oskarżyciela

	posiłkowego w toku procesu.	
VI	<p>W punkcie VI wyroku Sąd Rejonowy obciążył oskarżonego P. L. kosztami sądowymi na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu. Zasada ta wysłowiona została w art. 627 k.p.k. i zgodnie z nią oskarżony w przypadku wydania wyroku skazującego jest zobowiązany pokryć koszty procesu karnego. Oczywiście w odniesieniu do kosztów sądowych istnieje możliwość zwolnienia oskarżonego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Niemniej jednak jak stanowi powyższy przepis dla skorzystania z wysłowionego w nim dobrodziejstwa konieczne jest, ażeby przemawiała za tym sytuacja materialna oskarżonego bądź względy słuszności. W realiach tego postępowania Sąd Rejonowy uznał, iż brak jest podstaw do odstąpienia od zasady ogólnej rozliczania kosztów procesu. W szczególności za tego rodzaju odstępstwem nie przemawia sytuacja materialna oskarżonego, który jest osobą młodą, w pełni sił, zdolną do wykonywania pracy zarobkowej. Co. Do tego należy zważyć, iż czyn przypisany oskarżonemu był niewątpliwie przestępstwem</p>	

umyślnym, podjętym zamiarem bezpośrednim popełnionym w celu pokrzywdzenia wierzycieli. W związku z powyższym w ocenie Sądu za zwolnieniem oskarżonego P. L. od obowiązku poniesienia kosztów procesu nie przemawiały także względy słuszności. Natomiast sama wysokość kosztów sądowych wynikała wprost z ryczałtowej opłaty od wymierzonej oskarżonemu grzywny – 10 %. I wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Natomiast na pokrycie wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa złożył się ryczałt za doręczenia 2x 20 złotych, pobór karty karnej 2 x 30 złotych oraz koszt opinii biegłego lekarza ortopedy kwota 90 złotych, a także koszty opinii B. M., a także koszty podróży świadków na rozprawy do N.. W związku z powyższym w punkcie IV wyroku Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 570 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 7978,16 złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.